

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ КРНДИЈА И ДРУГИ против СРБИЈЕ

(Представка број 30723/09 и још 3 – види приложени списак)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

27. јун 2017. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у складу са чланом 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакцијских измена.

У предмету Крндија и други против Србије,
Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Helena Jäderblom, *председник,*

Branko Lubarda,

Helen Keller,

Pere Pastor Vilanova,

Alena Poláčková,

Georgios A. Serghides,

Jolien Schukking, *судије,*

и Fatoş Aracı, *заменик секретара одељења,*

После већања на затвореном заседању 6. јуна 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу четири представке (бр. 30723/09, 9370/13, 32658/12 и 2632/09) против Србије које су Суду поднела, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), четири српска држављанина, господин Неђо Крндија („први подносилац представке“), госпођа Енита Маврић („друга подносиатељка представке“), господин Предраг Вукосављевић („трећи подносилац представке“) и господин Бора Јовановић („четврти подносилац представке“). Додатни лични подаци, датуми подношења њихових представки Суду и информације у вези са њиховим правним заступником изнети су у Анексу ове пресуде.

2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) првобитно је заступао њен бивши заступник, госпођа В. Родић, а одскора њен садашњи заступник госпођа Н. Плавшић.

3. Подносиоци представки тврдили су да домаћи органи нису извршили правоснажне судске одлуке донете у њихову корист и да у вези са тим нису имали делотворан правни лек.

4. Представке су 18. априла 2015. године прослеђене Влади. Истог дана, председник Већа је представкама дао предност у складу са Правилем 41 Пословника Суда.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

A. Посебне околности случаја у односу на сваког подносиоца представке

5. Чињенице, како су их стране изнеле, могу се сумирати како следи.

6. Према сва четири подносиоца је отказан уговор о раду од стране њихових послодаваца и они су против њих касније покренули посебне парничне поступке, тражећи враћање на рад и/или накнаду материјалне штете. Сви су у своју корист добили правоснажне судске одлуке, које су остале неизвршене до данас. Привредна друштва дужници била су регистрована у односним привредним регистрима као потпуно или претежно друштвена/државна привредна друштва пре и током односних стечајних/извршних поступака.

1. У вези са првим подносиоцем представке (представка број 30723/09)

7. Подносиоца представке је 26. маја 2004. године отпустио послодавац, ДП Ударник, привредно друштво за превоз и претовар са седиштем у Београду (тренутно регистровано као друштвено предузеће „Ударник“ (у ликвидацији)). Подносилац представке је 9. јуна 2004. године поднео парничну тужбу оспоравајући ту одлуку. Он је повукао захтев који је поднео 20. децембра 2006. године за неисплаћену зараду. Истога дана, Трећи општински суд у Београду:

(а) прогласио је одлуку послодавца ништавом;

(б) наложио да се подносилац представке врати на рад у року од осам дана, и

(в) досудио подносиоцу представке РСД 49.500 на име трошкова.

8. Окружни суд у Београду потврдио је ову пресуду 10. јула 2008. године. Она је постала извршна 26. децембра 2008. године.

9. У међувремену, изгледа да је против привредног друштва дужника покренут стечајни поступак пред Трговинским судом између 19. марта и 14. маја 2007. године. Овог другог датума стечајни поступак је обустављен, а дужник је наставио своје пословне делатности.

10. Подносилац представке је 21. јануара 2009. године поднео предлог за извршење пресуде од 20. децембра 2006. године и исплату неисплаћених зарада до његовог враћања на рад, подневши измене 6. марта 2009. године. Изгледа да је суд 2. априла 2009. године упутио захтев дужнику да се изјасни писаним путем, али захтев није уручен дужнику. Током 2009. године подносилац представке се најмање пет пута жалио извршном суду због његовог пропуста да изда налог за

извршење. У својој притужби од 31. августа 2009. године, подносилац представке је изнео да је дужник активно привредно друштво и у вези са тим је доставио примерак одлуке о обустави стечајног поступка из маја 2007. године, који је оверио Трговински суд.

11. Извршни суд је 13. октобра 2009. године одбацио предлог подносиоца представке, нетачно наводећи да је дужник у стечајном поступку (види став 9. у горњем тексту). Подносилац представке се неуспешно жалио и више пута писао извршном суду.

12. У међувремену, од јула 2009. године до новембра 2011. године покушаји да се дужник ликвидира нису успели, пошто није било довољно средстава да се измире потраживања поверилаца. Још један круг стечајног поступка у односу на дужника отворен је 19. децембра 2011. године, који је изгледа још у току. Подносилац представке је пријавио свој захтев за накнаду трошкова у стечајном поступку. Након поделе имовине, он је добио 2.89% свог потраживања за накнаду трошкова.

2. У вези са другом подносиоцем представке (представка број 9370/13)

13. Од 1990. године до 2007. године подносиоца представке је била запослен у Рашка Холдинг АД – Памучна предioniца ДОО, привредном друштву из Новог Пазара. Послодавац ју је послао на плаћено принудно одсуство док се не обнови нормална производња и пословање фирме довољно не поправи. Док је била на одсуству, у складу са релевантним домаћим законодавством, подносиоца представке је имала право на значајно смањена месечна примања и исплату доприноса за пензијско, инвалидско и друго социјално осигурање.

14. У фебруару 2007. године многи запослени на принудном одсуству су проглашени за технолошки вишак и узели учешће у „специјалном програму“ Владе. Пошто се распитала за своја права, подносиоца представке је 14. марта 2007. године уручено решење од 18. марта 1991. године у вези са њеним отказом.

15. Општински суд у Новом Пазару је 9. јула 2007. године прогласио њен отказ ништавим и њеном послодавцу наложио да:

(i) је врати на рад у року од осам дана на место које одговара њеним квалификацијама;

(ii) плати јој минималне неисплаћене зараде за период од 8. новембра 1990. године до 16. марта 2007. године, заједно са законском каматом;

(iii) уплати јој доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1. јануара 1994. године до 16. марта 2007. године; и

(iv) да јој плати РСД 11.700 за судске трошкове.

16. Пресуда је постала правоснажна 5. септембра 2007. године, а Општински суд је наложио њено извршење 3. децембра 2007. године. У

међувремену, подносиатељка представке је проглашена за технолошки вишак 22. октобра 2007. године.

17. Након захтева подносиатељке представке, Општински суд је 6. маја 2008. године наложио њеном послодавцу да јој уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 16. марта до 22. октобра 2007. године и РСД 13.000 за судске трошкове, док је њен захтев за неисплаћену зараду за исти период одбацио. Пресуда је постала правоснажна 22. јануара 2009. године. Извршни судови су одбацили предлог подносиатељке представке за извршење. Врховни суд је 24. фебруара 2011. године издао упутство у коме се наводи да треба покренути извршни поступак, а налог за извршење донет је 7. јула 2011. године. Подносиатељки представке такође је досуђено РСД 7.420 за трошкове извршења. Након поновног суђења 18. октобра 2013. године, Општински суд је наложио послодавцу подносиатељке представке да јој такође исплати преосталу зараду за период од 16. марта до 22. октобра 2007. године (период када је она била на плаћеном одсуству) и РСД 13.000 за судске трошкове. Овај поступак још није решен на домаћем нивоу.

18. Агенција за приватизацију је 5. јануара 2004. године наложила реструктурирање дужника. Рашка холдинг компанија и њене филијале, укључујући и дужника, су у поступку реструктурирања од 26. маја 2006. године. Привредни суд у Краљеву је 11. септембра 2013. године отворио предстечајни поступак у односу на дужника. Реструктурирање дужника је прекинуто 18. октобра 2013. године. Изгледа да је стечајни поступак у односу на дужника отворен 25. октобра 2013. године, а да је Привредни суд у Краљеву усвојио захтев подносиоца представке 26. јануара 2015. године, али да он још није исплаћен. Стечајни поступак још није завршен.

3. У вези са трећим подносиоцем представке (представка број 32658/12)

19. Први општински суд у Београду је 25. јуна 2010. године прихватио решење спора између подносиоца представке и његовог послодавца, Ливнице Раља АД, фирме из Раље. Услови су били следећи:

(а) отказ подносиоца представке у 2002. години проглашава се ништавим, а послодавац га враћа на посао у року од осам дана на место које одговара његовим квалификацијама.

(б) послодавац плаћа подносиоцу представке РСД 1.544.783 и РСД 484.810,65 на име неисплаћених зарада и одговарајућих социјалних доприноса за период од 11. марта 2002. године до 31. маја 2010. године, као и потребне судске таксе.

20. Судска одлука је постала правоснажна и извршна истог дана.

21. Други општински суд у Београду – Јединица у Сопоту (у даљем тексту: „извршни суд“) донео је 29. јуна 2010. године решење о

извршењу. Подносилац представке је од суда неколико пута тражио да убрза поступак. Извршитељ није нашао 28. марта и 2. јуна 2011. године расположиву покретну имовину за намирење. Суд је 23. маја 2011. године донео решење о извршењу у вези са непокретном имовином дужника.

22. Привредни суд у Београду је 9. фебруара 2011. године отворио предстечајни поступак, позивајући повериоце да уплате депозит за отварање стечајног поступка и да пријаве своја потраживања. Позив повериоцима био је истакнут на огласној табли суда од 9. фебруара до 9. априла 2011. године. Суд је 18. априла 2011. године отворио и обуставио стечајни поступак у вези са дужником. Суд је наложио ликвидацију дужника пошто је он банкротирао, а изгледа да није имао правне следбенике, а ниједан од поверилаца није положио средства за поступак, нити су пријавили потраживања. Одлука је постала правоснажна 23. јуна 2011. године и објављена је. У њој је речено да сва имовина дужника постаје државна имовина.

23. Забележба те одлуке извршена је 28. јуна 2011. године у односном јавном регистру у вези са статусом свих фирми, а дужник је избрисан из односног јавног регистра. Датум њеног објављивања у „Службеном листу Републике Србије“ није доступан у овим регистрима.

24. Извршни суд је 18. октобра 2011. године обуставио извршни поступак пошто расположива средства нису пронађена.

25. Извршни суд је 25. новембра 2011. године прекинуо извршење због ликвидације дужника.

4. У вези са четвртим подносиоцем представке (представка број 2632/09)

(а) Домаћи поступак

26. Општински суд у Лесковцу је 9. децембра 2004. године пресудио у корист подносиоца представке и његовом послодавцу, ДП Галпрес из Лесковца, наложио да га врати на посао, да му исплати преостале зараде, одговарајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и судске трошкове.

27. Део пресуде у вези са враћањем на рад и доприносима постао је правоснажан 16. фебруара 2005. године и извршан 19. марта 2005. године, док је Окружни суд у Лесковцу укинуо преостали део у вези са неисплаћеним зарадама.

28. Општински суд у Лесковцу му је 13. новембра 2006. године досудио заостале зараде за период од 2003. године до 2006. године, заједно са односним доприносима и трошковима.

29. Извршни судови су наложили извршење горе наведених пресуда 20. маја 2005. године, односно 24. априла 2007. године.

(б) Поступак пред Судом

30. Суд је 18. априла 2015. године одлучио да Владу обавести о представци.

31. Влада Србије је 7. августа 2015. године доставила своја запажања о допуштености и основаности. Дописом од 14. августа 2015. године запажања Владе су прослеђена подносиоцу представке, који је позван да достави писане коментаре заједно са захтевима за правично задовољење до 25. септембра 2015. године.

32. Пошто није било одговора, Секретаријат је 15. марта 2016. године покушао да се распита код подносиоца представке да ли је и даље заинтересован да настави са својим случајем, али узалуд. Он је препорученим дописом од 17. марта 2016. године обавештен да су периоди дозвољени за ангажовање адвоката и за достављање запажања и захтева за правично задовољење истекли и да је Суд продужио рок до 28. априла 2016. године. Суд је такође доставио копије претходних дописа од 17. априла и 14. августа 2015. године и прилоге. Подносиоцу представке је поново скренута пажња на члан 37. став 1 (а) Конвенције, који прописује да Суд може предмет скинути са своје листе предмета када околности доведу до закључка да подносилац представке не намерава да настави са представком. Повратница је показала да је подносилац представке допис примио 23. марта 2016. године. Међутим, одговор није добијен.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

33. Релевантно домаће право и пракса у вези са статусом друштвених/државних предузећа, извршним и стечајним поступцима и пракса Уставног суда с тим у вези, изнети су у предметима *Р. Качанор и друге подносиоце против Србије* (бр. 2269/06 и друге, ст. 57-82, 15. јануару 2008. године); *Влаховић против Србије* (број 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године); *Црнишанин и други против Србије* (бр. 35835/05 и друге, ст. 100-104, 13. јануар 2009. године); *Предузеће ЕВТ против Србије* (број 3102/05, ст. 26-27, 21. јун 2007. године); *Марчић и други против Србије* (број 17556/05, став 29, 30. октобар 2007. године); *Адамовић против Србије* (број 41703/06, ст. 17-21, 2. октобар 2012. године); *Маринковић против Србије* ((одлука) број 5353/11, ст. 26-29 и ст. 31-44, 29. јануар 2013. године), *Јовчић и други против Србије* ((одлука), бр. 37270/11, ст. 88-93, 15. октобар 2013. године); и *Соколов и други против Србије* ((одлука), бр. 30859/10 и друге, став 20, 14. јануар 2014. године).

34. Осим тога, члан 63. Закона о стечајном поступку (објављен у „Службеном гласнику РС“, број 84/04) прописује да покретање стечајног поступка може бити разлог за раскид уговора о раду између

дужника и њихових запослених. Стечајни управник одлучује о задржавању одређеног броја запослених на послу и о раскиду осталих уговора. Он такође има право, уз сагласност стечајног судије, да запосли нове раднике ако је то неопходно да би се започети посао завршио или води стечајни поступак.

35. Према члану 239. став 1. Закона о извршном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном гласнику РС“, број 125/04), поверилац може, заједно са захтевом за враћање на рад, такође тражити да му дужник надокнади све преостале зараде од датума када пресуда постане правоснажна до датума његовог/њеног враћања на посао.

ПРАВО

I. ПРЕДСТАВКА број 2632/09 ЧЕТВРТОГ ПОДНОСИОЦА ПРЕДСТАВКЕ

36. С обзиром на околности описане у горњем тексту (види ст. 30-32. у горњем тексту), Суд сматра да се може сматрати да четврти подносилац представке више не жели да настави са својом представком, у смислу члана 37. став 1 (а) Конвенције. Штавише, у складу са чланом 37. став 1. *in fine*, Суд налази да не постоје посебне околности у вези са поштовањем људских права дефинисаних у Конвенцији и њеним протоколима које би захтевале да се настави разматрање предмета.

37. С обзиром на горе наведено, прикладно је да се четврта представка скине са списка предмета.

II. ПРЕДСТАВКА број 32658/12 ТРЕЋЕГ ПОДНОСИОЦА ПРЕДСТАВКЕ

38. Ослањајући се на предмет *Соколов и други* (цитиран у горњем тексту, ст. 33-34), Влада је изнела да би притужбу трећег подносиоца представке требало одбацити због непоштовања правила рока од шест месеци. Према мишљењу Владе, у околностима његовог случаја, временски рок почео је да тече када је одлука о прекиду стечајног поступка против дужника објављена у „Службеном гласнику“ а, најкасније, од када је та одлука постала правоснажна.

39. Подносилац представке је навео да извршни суд није био марљив и да је за ликвидацију дужника сазнао тек када је примио одлуку тог суда од 25. новембра 2011. године о прекиду извршног поступка (види став 25. у горњем тексту). Он је сматрао да је своју представку поднео у року од шест месеци од те одлуке.

40. Релевантна начела су недавно изнета у предмету *Соколов и други* (цитирана у горњем тексту, ст. 28-35). Суд је нашао да, иако се ситуација на коју се притужује мора сматрати ситуацијом која траје, ситуација која траје не може бесконачно одлагати примену правила шест месеци. У контексту неизвршења материјалних дугова друштвеног предузећа, обавезу подносиоца представке да своју притужбу поднесе Суду разумном брзином треба непосредно везати за напредак извршења релевантних пресуда на домаћем нивоу. У предмету *Соколов и други*, Суд је навео да пошто подносиоци представки сазнају или пошто би требало да сазнају да је стечајни поступак прекинут и/или да је предузеће дужник ликвидирано без законског следбеника или преостале имовине, њима треба да буде јасно да нема расположивог правног пута на домаћем нивоу којим би они могли постићи извршење пресуда у њихову корист против предузећа или државе. У вези са тренутком када су подносиоци сазнали или је требало да сазнају, да извршење више није могуће, Суд је навео да су они требало да поднесу своје представке Суду у року од шест месеци од објављивања одлуке трговинског суда о прекиду стечајног поступка у „Службеном гласнику“ или, најкасније, од када је та одлука постала правоснажна. У тим случајевима, подносиоци представки су пријавили своја потраживања у стечајном поступку, без покретања извршног поступка.

41. Суд сматра да иста начела важе у предметима који се односе на захтеве за враћање на рад (види, уз одговарајуће измене, *Cone против Румуније*, број 35935/02, став 26, 24. јун 2008. године).

42. Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да је предузеће дужник било предмет аутоматског једнодневнoг стечајног поступка 18. априла 2011. године и да је ликвидирано истог дана (види став 22. у горњем тексту). Одлука је постала правоснажна 23. јуна 2011. године и заведена је у односним јавним регистрима 28. јуна 2011. године (нема информација о њеном објављивању у „Службеном гласнику“, што је морало бити пре датума када је одлука постала правоснажна). Подносилац представке је поднео своју представку Суду 27. априла 2012. године. За разлику од предмета *Соколов и други*, у овом предмету извршни поступак није завршен, а извршни суд је предузимао радње без обзира на ликвидацију дужника до 25. новембра 2011. године, када је поступак коначно прекинут (види ст. 22, 24. и 25. у горњем тексту). Међутим, та одлука није битна за израчунавање рока од шест месеци зато што је обавезујућа за подносиоца представке, који је био запослен код дужника и против њега је имао и материјално потраживање и захтев да буде враћен на рад, да покаже да је заинтересован за статус дужника (види *Соколов и други*, цитирана у горњем тексту, став 34; види такође *Cone*, цитирана у горњем тексту).

43. Суд се, према томе, слаже са ставом Владе да је представка поднета ван рока од шест месеци утврђеног у члану 35. став 1. Конвенције.

44. Произилази да је трећа представка поднета ван рока и да се мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 1. и 4. Конвенције, па нема потребе да Суд разматра преостали део Владиних примедби на допуштеност.

III. ЗДРУЖИВАЊЕ ОСТАЛИХ ПРЕДСТАВКИ

45. Суд сматра да, у складу са Правилу 42 став 1 Пословника Суда, преостале представке треба здружити, с обзиром на њихову заједничку чињеничну и правну основу.

I НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛ. 6. СТАВ 1. И 13. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА број 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ

46. Преостали подносиоци представки притуживали су се, с позивом на разне чланове, да домаћи органи нису извршили правоснажне судске одлуке у њихову корист и што нису имали делотворан правни лек с тим у вези.

47. Релевантне одредбе члана 6. ст. 1. и 13. Конвенције и члана 1. Протокола број уз Конвенцију гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на правичну ... расправу у разумном року пред ... судом, ...“

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.“

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

48. Влада је оспорила притужбе подносилаца представки.

49. Она је такође изнела да притужбе друге подносиатељке представке нису биле доследне. Она је приметила да се подносиатељка представке притуживала због неизвршења дела пресуде од 5. септембра

2007. године у вези са враћањем на рад како је том пресудом наложено. Међутим, подносиатеља је такође тражила на домаћем нивоу исплату преосталих зарада и доприноса за социјално осигурање за период од 16. марта до 22. октобра 2007. године, а овај други датум је датум када је проглашена за технолошки вишак (види ст. 16-17. у горњем тексту). Њено проглашење за технолошки вишак десило се, према томе, пре него што је пресуда којом се налаже њено враћање на рад постала правоснажна и извршна (види став 16. у горњем тексту). Штавише, она се никада није притуживала што је проглашена за технолошки вишак. Због тога треба разумети да је она враћена на рад и да је пресуда с тим у вези делимично извршена.

50. Подносиатеља представке је тврдила да део пресуде из септембра 2007. године у вези са враћањем на рад није извршен. Међутим, с обзиром да је одлука из 1991. године поништена, може се разумети да је она остала на плаћеном одсуству док није проглашена за технолошки вишак (види ст. 14. и 15. у горњем тексту). Она је појаснила да је она у сваком случају била одлучила да се не притужује на домаћем нивоу или пред Судом због враћања на рад с обзиром на каснију одлуку о технолошком вишку, нити да се притужује у вези са неизвршењем пресуде из 2008. године и 2013. године (види став 17. у горњем тексту), што су питања која је она поставила пред Уставним судом. Подносиатеља представке је такође нагласила да је предмет њене представке једино било неизвршење дела пресуде од 5. септембра 2007. године у вези са накнадом њених преосталих зарада и односних доприноса и накнадом нематеријалне штете због дугог неизвршења.

А. Допуштеност

*1. Спојивост *ratione personae**

51. Влада је такође тврдила да су преостале представке неспојиве *ratione personae* са одредбама Конвенције пошто одговорност државе не може постојати у вези са привредним друштвом које је ликвидирано или организовано као акционарско друштво. Подносиоци представки се са тим нису сложили. Суд примећује да су дужници првог и другог подносиоца представке заиста привредна друштва са претежно друштвеним капиталом и да је одбацио исте или сличне примедбе у неколико ранијих случајева (види, уз одговарајуће измене, *Р. Качанор и друге подносиатеље*, цитирана у горњем тексту, ст. 92-99. и 118; *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 108-115. и 132; и *Гришевић и други против Србије*, бр. 16909/06, 38989/06 и 39235/06, 21. јул 2009. године) и не налази ниједан разлог да то не уради и овог пута. Према томе, не доводећи у питање основаност, Суд налази да су

притужбе подносилаца представки спојиве *ratione personae* са одредбама Конвенције и одбија примедбу Владе.

2. Неисцрпљеност домаћих правних лекова

(а) Поднесци странака

52. Влада је најзад изнела да су подносиоци представки пропустили да употребе уставни пут обештећења. Конкретно, док су предмети *Феризовић* и *Маринковић* били релевантни у вези са накнадом материјалне и нематеријалне штете, предмет *Винчић и други* важио је у вези са враћањем подносилаца представки на рад (*Феризовић против Србије* (одлука), број 65713/13, 26. новембар 2013. године; *Маринковић*, цитирана у горњем тексту, ст. 31-44; и *Винчић и други против Србије* (бр. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, 1. децембар 2009. године). Њихове притужбе треба, према томе, одбацити због неисцрпености домаћих правних средстава. Подносиоци представки тврдили су да се уставна жалба не може сматрати делотворном у смислу члана 35. став 1. Конвенције у њиховим предметима.

(б) Релевантна начела

53. Суд понавља да се према члану 35. став 1. Конвенције, он може бавити неком представком само пошто су исцрпена домаћа правна средства. Обавеза да се исцрпе домаћа правна средства захтева од подносиоца представке да нормално користи средства која су делотворна, довољна и доступна у вези са његовим притужбама према Конвенцији. Да би било делотворно, средство мора бити у стању да непосредно исправи спорно стање ствари (види *Balogh против Мађарске*, број 47940/99, став 30, 20. јул 2004. године, и *Сејдовић против Италије* [ВВ], број 56581/00, став 46, ЕЦХР 2006-II).

54. Питање да ли су домаћа правна средства исцрпена нормално се утврђује позивањем на дан када је представка поднета Суду (види *Ваитанн против Француске*, број 33592/96, став 47, ЕЦХР 2001-V (изводи)). То правило је, међутим, предмет изузећа која се могу оправдати посебним околностима сваког предмета (види, на пример, *Nogolica против Хрватске* (одлука), број 77784/01, ЕЦХР 2002-VIII, и *Pikić против Хрватске*, број 16552/02, ст. 30-33, 18. јануар 2005. године).

55. У вези са теретом доказивања, обавеза је Владе која тврди да је у питању неисцрпеност да задовољи Суд да је правно средство било делотворно, доступно и у теорији и у пракси у релевантном тренутку

(види, између осталог, *Vernillo против Француске*, 20. фебруар 1991. године, став 27, серија А број 198, и *Dalia против Француске*, 19. фебруар 1998. године, став 38, *Извештаји о пресудама и одлукама* 1998-I). Штавише, домаћа правна средства морају бити „делотворна“ у смислу да или спречавају наводну повреду или њено трајање, или да пружају одговарајуће обештећење за повреду која је већ настала (види *Kudla против Португала* [ВВ], број 30210/96, став 158, ЕЦХР-XI). Пошто се тај услов задовољи, на подносиоцу представке је да докаже да је правно средство које је Влада понудила заправо употребљено, или је из неког разлога било неодговарајуће и неделотворно у посебним околностима предмета, или да су постојале посебне околности које су га ослобађале тог захтева (види *Dankevich против Украјине*, број 40679/98, став 107, 29. април 2003. године). Осим тога, у вези са правним системима који пружају уставну заштиту основних људских права и слобода, Суд констатује да је, у начелу, обавеза погођеног појединца да провери обим те заштите (види *Винчић и други*, цитирана у горњем тексту, став 51.).

56. У контексту Србије, у предмету *Винчић и други* Суд је утврдио да “уставну жалбу треба, у начелу, сматрати... делотворним домаћим правним средством у смислу члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке поднете [против Србије] од 7. августа 2008. године” (*ibid.*). Иако је то обухватало притужбе на дужину поступка/неизвршење генерално, Суд је накнадно нашао да се уставна жалба не може сматрати делотворном у вези са неизвршењем пресуда донетих у односу на друштвена/државна предузећа (*Милуновић и Чекрлић против Србије* (одлука), бр. 3716/09 и 30851/09, 17. мај 2011. године). Даље, утврђена је судска пракса да се тужена држава доследно сматра одговорном *ratione personae* за неизвршење пресуда донетих против предузећа са већинским друштвеним капиталом, укључујући и она где је касније дошло до промене удела у њиховој структури капитала што је имало за последицу да државни и друштвени капитал буду већински (види у горњем тексту, уз даља позивања). У предметима те врсте, “свеобухватно уставно обештећење, поред утврђивања повреде где је загарантовано, морало би да обухвати накнаду и претрљене материјалне и нематеријалне штете”, при чему би ово прво захтевало да тужена држава исплати, из сопствених средстава, прецизиране суме досуђене правоснажним домаћим пресудама у питању (*ibid.*; у датом тренутку, Уставни суд је само утврдио повреду и досудио накнаду претрљене нематеријалне штете).

57. У предмету *Маринковић*, Суд је утврдио да уставну жалбу треба, у начелу, сматрати делотворним домаћим правним средством у предметима у којима је реч о одговорности тужене државе за неизвршење пресуда донетих против друштвених/државних предузећа у стечајном поступку и/или оних која су престала да постоје у односу на

“све представке поднете од 22. јуна 2012. године надаље” (види *Маринковић*, цитирана у горњем тексту), али не за она која су у реструктурирању, јер је у овом другом контексту Уставни суд и даље био само спреман да жалиоцима досуди накнаду за претпљену нематеријалну штету.

58. Коначно, у предмету *Феризовић*, утврђено је да је Уставни суд коначно разрадио и „потпуно ускладио“ свој приступ према неизвршењу пресуда донетих против друштвених/државних предузећа у реструктурирању са релевантном праксом Суда и да се уставна жалба, такође, сматра делотворном од 4. октобра 2013. године (види *Феризовић*, цитирана у горњем тексту).

(в) Оцена Суда

59. Ако се вратимо на прву представку и не доводећи у питање њену основаност, Суд примећује да је први подносилац представке тражио да га дужник у стечајном поступку врати на ранији посао и захтевао накнаду нематеријалне штете због дугог неизвршења. Влада није доставила никакву релевантну праксу Уставног суда у вези са обавезом државе за неизвршење пресуда којима се налаже враћање на посао у друштвеним/државним предузећима у стечају. Према томе, с обзиром на претходну праксу Суда у вези са друштвеним/државним предузећима у стечају генерално (види став 57. у горњем тексту) и начело предвидљивости (види, на пример, *Риђић и други против Србије*, бр. 53736/08, 53737/08, 14271/11, 17124/11, 24452/11 и 36515/11, став 73, 1. јул 2014. године), Суд не налази ниједан разлог да одступи од ових правила и сматра да први подносилац представке, који је своју представку поднео 2. јуна 2009. године, много пре релевантног датума, није имао обавезу да употреби тај конкретан пут обештећења пре обраћања Суду (види *Риђић и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 72-73, где је Суд навео да би, када је држава извршила пресуду током поступка пред Судом, било непропорционално да се од подносилаца представки тражи да се обрате Уставном суду (што је постао делотворан пут у међувремену) за обештећење за нематеријалну штету због дугог неизвршења дужег од три до пет година након што су они већ поднели своје представке Суду).

60. У вези са другом подносиатељком представке, уставна жалба се такође није сматрала делотворном 5. септембра 2012. године када је она поднела своју представку која се односи на неизвршење пресуда донетих против дужника у реструктурирању (види став 58. у горњем тексту).

61. Примедба Владе се, према томе, мора одбацити.

3. Закључак

62. Суд сматра да притужбе првог и другог подносиоца представки нису очигледно неосноване у смислу члана 35. став 3. Конвенције и не налази ниједан други основ да их прогласи недопуштеним. Оне се, према, томе морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

1. У вези са првим подносиоцем представке (враћање на рад)

63. Влада је изнела да извршење пресуде од 20. децембра 2006. године није било могуће због почетка ликвидације/стечаја дужника где је подносилац представке радио пре отказа уговора о раду. Она је тврдила да надлежни суд није могао знати за предстојећу ликвидацију, пошто иначе не би дао налог за враћање на рад. Најзад, подносилац представке је примио материјални део његовог потраживања и реално се није могло очекивати да се врати на рад због ликвидације/стечаја дужника.

64. Подносилац представке је остао при својим притужбама и тврдио је да је због неактивности судова годинама чекао да буде враћен на рад након незаконитог отказа уговора о раду.

65. Суд понавља да се извршење судске одлуке мора сматрати саставним делом “суђења” за потребе члана 6. (види *Hornsby против Грчке*, 19. март 1997, став 40, *Извештаји* 1997-II). Кашњење у извршењу пресуде може се оправдати у посебним околностима. Оно, међутим, не може бити такво да угрожава суштину права заштићеног према члану 6. став 1. (види *Immobiliare Saffi против Италије* [ВВ], број 22774/93, став 74, ЕЦХР 1999-V, и *Burdov против Русије*, број 59498/00, став 35, ЕЦХР 2002-III). Штавише, то је трајна ситуација која престаје, у начелу, на дан извршења односне одлуке или када је потврђено да је извршење објективно немогуће (види, на пример, *Tripčevići против Румуније* (одлука), број 21489/03, 22. септембар 2009. године; *Kravchenko против Русије*, број 34615/02, став 34, 2. април 2009. године; и *Babich и Azhugin против Русије* (одлука), број 9457/09, ст. 48-49, 15. октобар 2013. године).

66. Суд примећује да је, за разлику од предмета у вези са извршењем правоснажних судских одлука донетих против приватних лица, када је реч о извршењу правоснажних судских одлука донетих против друштвених/државних предузећа, или истих јединица које такође не уживају “довољну институтционалну и оперативну независност од државе”, држава непосредно одговорна за њихове дугове или пропусте и да не може да користи недостатак средстава, лоше финансијско стање дужника или укидање радног места у предметима за враћање на рад као важећи изговор за претерана кашњења или неизвршење тих одлука у

контексту тог конкретног извршења (види, међу многим ауторитетима, *P. Качапор и друге подносиоце представки*, цитирана у горњем тексту, став 114; *Јовичић и други против Србије* (одлука), бр. 37270/11, ст. 105-06, 15. октобар 2013. године; *Shlepkin против Русије*, број 3046/03, став 25, 1. фебруар 2007. године; *Cone*, цитирана у горњем тексту, став 27, 24. јун 2008. године; и *Tarverdiyev против Азербејџана*, број 33343/03, ст. 50-52, 26. јул 2007. године; упоредити по сличности и разлици са предметима где су дужници били приватна лица, *Omerović против Хрватске*, број 36071/03, став 35, 1. јун 2006; *Necheporenko и други против Украјине* [Одбор], бр. 72631/10 итд., ст. 13-14, 24. октобар 2013. године; и *Shtabovenko и други против Украјине* [Одбор], број 22722/07, 25. април 2013. године, ст. 15-16.).

67. Суд примећује да је 20. децембра 2006. године друштвеном предузећу наложено да подносиоца представке врати на његово раније радно место и да плати трошкове поступка радног спора (види став 7. у горњем тексту). Пресуда је постала правноснажна 10. јула 2008. године, када је потврђена по жалби, а извршна 26. децембра 2008. године (види став 8. у горњем тексту). Подносилац представке је поднео предлог за извршење одмах након тога, 21. јануара 2009. године (а измене доставио 6. марта 2009. године) и притуживао се још најмање пет пута након тога извршном суду због пропуста да донесе решење о извршењу током 2009. године (види став 10. у горњем тексту). Коначно, извршни суд је одбио да наложи извршење, тврдећи да је дужник у стечају, што је била нетачна информација у то време (види ст. 9. и 11. у горњем тексту).

68. До враћања на рад није никада дошло, упркос напорима подносиоца представке у том смислу. У овој врсти предмета, Суд мора да разматра да ли је до неизвршења дошло због кашњења које се приписује самој туженој држави, или је стечај предузећа дужника објективно онемогућио туженој држави да испоштује своју обавезу да изврши судску одлуку у корист подносиоца представке (види, на пример, *Georgi против Румуније*, број 58318/00, став 57, 24. мај 2006. године; *Piştireanu против Румуније*, број 34860/02, став 37, 30. септембар 2008. године; и, уз одговарајуће измене, *Sabin Popescu против Румуније*, број 48102/99, став 72, 2. март 2004. године, и *Mihai-Iulian Popescu против Румуније*, број 2911/02, став 43, 29. септембар 2005. године).

69. Почетни разлог за кашњење изгледа да је неактивност тужене државе, као и даљи напори да дође до стечајног/ликвидационог поступка односног дужника (види ст. 17, 19. и 20. у горњем тексту). Суд до сада није разматрао могућност да укидање радног места или односног одељења/самог предузећа у друштвеном/државном предузећу/јавном телу мора обавезно објективно онемогућити извршење пресуде (види, у контексту јавних установа/предузећа, *Tarverdiyev против Азербејџана*, број 33343/03, 26. јул 2007. године;

Akhundov protiv Azerbejdžana, број 39941/07, 3. фебруар 2011. године; и *Efendiyeva protiv Azerbejdžana*, број 31556/03, 25. октобар 2007. године), иако би могао бити спреман да прихвати аргумент да је извршење немогуће у одређеним околностима (види *Бобић против Босне и Херцеговине*, број 26529/10, 3. мај 2012. године, где је друштвено предузеће приватизовано, а Влади је наложено да подносиоцу представке исплати накнаду за сваки радни дан до враћања на рад).

70. Суд примећује да се овај предмет разликује од горе наведеног само у тој мери што је дужник у питању у поступку стечаја, што заиста може убрзати шансу за враћање на рад. Међутим, Суд примећује да Влада уопште није понудила никакво објашњење због чега није извршила пресуду у питању, нити је доказала да је извршење објективно немогуће. Посебно, (а) пресуда је остала на снази; (б) није укинута у ванредном поступку, нити су је домаћи судови на други начин извршили или изменили (види, на пример, *Kravchenko и други (војни становници) против Русије*, бр. 11609/05, 12516/05, 17393/05, 20214/05, 25724/05, 32953/05, 1953/06, 10908/06, 16101/06, 26696/06, 40417/06, 44437/06, 44977/06, 46544/06, 50835/06, 22635/07, 36662/07, 36951/07, 38501/07, 54307/07, 22723/08, 36406/08 и 55990/08, 16. септембар 2010. године, и *Sukhobokov против Русије*, број 75470/01, 13. април 2006. године); (в) извршење је одбијено због нетачне чињенице у то време (види ст. 9. и 11. у горњем тексту); (г) док је стечајни поступак још био у току, Влада је пропустила да да било какве детаље о врсти стечајног поступка (да ли је то био поступак који води у банкротство или ревитализацију предузећа) и зашто је неизвршење те конкретне пресуде сматрала оправданим у посебним околностима случаја; и (д) док покретање стечајног поступка може бити разлог за раскид уговора о раду (види став 34. у горњем тексту), изгледа да не постоји законска одредба која подразумева препреку за враћање на рад у току стечајног поступка, а ни Влада није дала никакву судску праксу с тим у вези.

71. У посебним околностима овог предмета, узетих збирно, Суд сматра да Влада није показала да се отварање стечајног поступка у односу на бившег послодавца подносиоца представке може сматрати утврђивањем оправдано немогућег извршења (види, уз одговарајуће измене, *Vasile против Румуније*, број 40162/02, став 55, 29. април 2008. године).

72. У овом предмету, подносилац представке, према томе, није требало да буде спречен да искористи парничну пресуду, која се односила на његово враћање на рад после незаконитог отказа уговора о раду, а за чије кашњење се он не може сматрати одговорним. Суд констатује да је, од датума извршности до датума отварања стечајног поступка, пресуда у питању остала неизвршена скоро три године и даљих пет година до данас. Влада није изнела разумно оправдање за то кашњење, нити за период пре, нити током стечајног поступка.

73. Пропуштањем свих тих година да предузму неопходне мере да поступи у складу са правоснажном пресудом у овом предмету, органи су онемогућили корисно дејство одредби члана 6. став 1. Конвенције (види *Burdov*, цитирана у горњем тексту, став 37.). На тај начин, они су такође спречили подносиоца представке да добије новац који је оправдано очекивао. Влада није пружила прихватљиво оправдање ни за то мешање (исто, став 41.).

74. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију.

75. Суд сматра да није неопходно да донесе одлуку о суштински истој притужби према члану 13. Конвенције зато што је члан 6. *lex specialis* у вези са овим делом представке (види, на пример, *Jasiūnienė против Литваније*, број 41510/98, став 32, 6. март 2003. године).

2. У вези са другом подносиоцем представке и захтевима за накнаду материјалне штете (неисплаћене зараде и доприноси)

76. Суд констатује да је правоснажна судска пресуда донета у корист друге подносиоце представке остала неизвршена до данас у вези са исплатом њених неисплаћених зарада и односних доприноса. Суд примећује да је често утврђивао повреде члана 6. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у предметима који покрећу слична питања као што су она покренута у овој представци (види *P. Качапор и друге подносиоце*, цитирана у горњем тексту, ст. 115-116. и 120; *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 123-124. и 133-134; *Раишковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и 28058/07, ст. 74. и 79, 31. мај 2011. године; и *Адамовић против Србије*, број 41703/06, став 41, 2. октобар 2012. године).

77. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу, нити уверљив аргумент који би могли да га убеди да у овој представи донесе другачији закључак. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

78. Пошто је донео овај закључак, Суд сматра да није неопходно да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (види, уз одговарајуће измене, *Kin-Stib и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

79. Члан 41. Конвенције прописује:

- „ Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета, трошкови

1. У вези са првим подносиоцем представке

80. Први подносилац представке није тражио одређени износ на име правичног задовољења, и то је оставио Суда. Иако је тражио накнаду трошкова насталих пред Судом, он није доставио пуномоћје, а сва односна документа доставио је лично. Влада је оспорила захтеве подносиоца представке.

81. Суд сматра да се, пошто је неизвршена пресуда од 20. децембра 2006. године и даље на снази, преостала обавеза државе да је изврши не може спорити. Према томе, подносилац представке и даље има право на извршење те пресуде. Суд је раније утврђивао да је најприкладнији облик обештећења за повреду члана 6. да се обезбеди да подносилац представке, колико је могуће, буде у положају у ком би био да захтеви члана 6. нису занемарени (види *Piersack против Белгије* (члан 50.), 26. октобар 1984. године, став 12, серија А број 85, и *Бобић*, цитирана у горњем тексту, став 38.). С обзиром на утврђену повреду, Суд налази да то начело такође важи и у овом предмету. Он, према томе, сматра да Влада мора да обезбеди, одговарајућим средствима, извршење пресуде у питању.

82. С тим у вези, Суд истиче да су његове пресуде суштински деклараторне по својој природи. Уопштено, првенствено је на држави у питању да изабере средства која ће употребити у домаћем правном поретку да изврши своје законске обавезе према члану 46. Конвенције (види *Shofman против Русије*, број 74826/01, став 53, 24. новембар 2005. године, са даљим позивањем). Нашавши повреду члана 6. став 1. и члана 1. Протокола број 1 у овом предмету, Суд је утврдио обавезу Владе да предузме одговарајуће мере да исправи ситуацију подносиоца представке, наиме да осигура поштовање његовог извршног захтева према правоснажној домаћој пресуди од 20. децембра 2006. године (упоредити са *Fadeyeva против Русије*, број 55723/00, став 142, ЕЦХП 2005-IV). У вези са материјалним делом пресуде у питању (трошкови), Влада треба да подносиоцу представке исплати суме досуђене пресудом, умањене за износе који су можда већ исплаћени у вези са пресудама током стечајног поступка. Штавише, у посебним околностима овог предмета (посебно, у контексту враћања на рад), било да би те мере подразумевале враћање подносиоца представке на рад у дужниковом предузећу или, у случају потешкоћа да се то уради, досуђивањем оправдане накнаде за неизвршење (види став 35. у горњем тексту), или комбинацијом ових и других мера, то је одлука на туженој

држави. Суд међутим, наглашава да све мере које буду усвојене морају бити у складу са закључцима утврђеним његовом пресудом (види *Assanidze против Грузије* [ВВ], број 71503/01, став 202, ЕЦХР 2004-II, са даљим позивањима; упоредити по сличности и супротности са *Tarverdiyev*, цитирана у горњем тексту, ст. 65-66, и *Efendiyeva против Азербејџана* (правично задовољење), број 31556/03, 11. децембар 2008. године).

83. Штавише, Суд је мишљења да је подносилац представке претрпео одређену нематеријалну штету због утврђених повреда које се не могу исправити само утврђивањем повреде од стране Суда (види *Радовановић против Србије*, број 9302/11, став 39, 22. јул 2014. године). С обзиром на његову праксу (види *Стошић против Србије*, број 64931/10, ст. 66-68, 1. октобар 2013. године), Суд подносиоцу представке досуђује ЕУР 2.000.

2. У вези са другом подносиоцем представке

84. Подносиоца представке је тражила да држави буде наложено да, из сопствених средстава, исплати: (i) суме досуђене правоснажним пресудама донетим у њену корист; (ii) 2.000 евра (EUR) на име накнаде нематеријалне штете, и (iii) 90.000 РСД за трошкове настале пред Судом.

85. Влада је оспорила захтеве за накнаду материјалне штете, тврдећи да држава треба да плати само дуг који би био признат у стечајном поступку. Она је, такође, сматрала да су захтеви за накнаду трошкова неоправдани, пошто је јасно да је подношење такве представке било директно, како је утврђено у судској пракси.

86. С обзиром на одредбе утврђене у овом предмету и његову сопствену судску праксу (види *Р. Качапор и друге подносиоце*, цитирана у горњем тексту, ст. 123-126, и *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, став 139), Суд сматра да се захтеви подносиоце представке за накнаду материјалне штете у вези са исплатом преосталог дуга према пресуди морају прихватити. Влада ће јој, према томе, исплатити досуђене износе према домаћој пресуди од 9. јула 2007. године, умањене за износе који су можда већ исплаћени у вези са овим пресудама током стечајног поступка.

87. У вези са накнадом нематеријалне штете, Суд сматра да је подносиоца представке претрпела одређену нематеријалну штету због повреда Конвенције утврђених у овом предмету. С обзиром на његову судску праксу (види *Стошић*, цитирана у горњем тексту, ст. 66-68.), Суд подносиоци представке досуђује 2.000 евра. Ова сума треба да покрије нематеријалну штету и трошкове настале пред Судом.

Б. Законска камата

88. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Одлучује* да четврту представку (број 2632/09) избрише са листе предмета и *проглашава* трећу представку недопуштеном (број 32658/12);
2. *Одлучује* да здружи прву и другу представку и *проглашава* их допуштеним;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције у односу на првог и другог подносиоца представке;
4. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у односу на првог и другог подносиоца представки;
5. *Утврђује* да нема потребе да разматра притужбе према члану 13. Конвенције;
6. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати првом и другом подносиоцу представки, у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, из сопствених средстава и у року од три месеца, суме досуђене судским пресудама донетим у њихову корист, умањене за неки износ који је можда већ исплаћен с тим у вези;
 - (б) да Тужена држава треба да исплати, у истом периоду, следеће износе, који ће се претворити у српске динаре по курсу важећем на дан исплате:
 - (i) првом подносиоцу представке, ЕУР 2.000 (две хиљаде евра), заједно са порезом који му се може наплатити, на име накнаде нематеријалне штете;
 - (ii) другој подносиоци представке, ЕУР 2.000 (две хиљаде евра), заједно са порезом који јој се може наплатити, на име накнаде нематеријалне штете и трошкова;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака

најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

7. *Одбија* преостали део захтева подносилаца представки за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 27. јуна 2017. године, у складу са правилем 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı
Заменик секретара

Helena Jäderblom
Председник

ДОДАТАК

	Број представке	Поднета	Подносилац представке Датум рођења Место рођења	Заступник
1	30723/09	02/06/2009	Неђо КРНДИЈА 10/04/1948 Барич	
2	9370/13	05/09/2012	Ениса МАВРИЋ 21/11/1967 Нови Пазар	Рефија ГАРИБОВИЋ
3	32658/12	27/04/2012	Предраг ВУКОСАВЉЕВИЋ 18/11/1963 Раља	Нада ЦРЊА
4	2632/09	10/01/2009	Бора ЈОВАНОВИЋ 10/03/1951 Лесковац	